

n. pr. oljem, žitom. Poglejmo si tako borzno spekulacijo z žitom. Ti spekulanti — velik del izmed njih — so ljudje, ki žita nimajo niti zrna, pa delajo, kakor da bi ga imeli vse polno v skladiščih. Z lažnjivimi telegrami in poročili iz Amerike in Avstralije in drugod, katere so si naročili, skušajo dokazati, kako bogata žitna letina je tam in tam, in nakrat žitu cene nečuvno padejo. Zdaj si taki spekulanti hitro ogromne količine nakupijo, in ko je imajo, pa zopet z lažmi, ki jih iz daljnih žitnih krajev naročajo, opisujejo, da je tam in tam suša ali povodenj cele pokrajine ugonobila; cene se vsled tega naglo vzdignejo, in tako se dela profit, ki šteje v enem dnevu tisoče in tisoče. Taki spekulanti postanejo v kratkem milijonarji, pri tem pa često pšenice od rži ne vedó razločevati; saj žita, s katerim so obogateli, nikdar niso videli, ker ga v istini niso imeli. Kmet je pa s svojim pridelkom, ki ga je s krvavimi žulji in trpkim znojem zemlji iznudil, igrača, še manje, pero v zraku, ki skače gor in dol, sem ter tje, kakor ga veter nese. To se sme dogajati in se dogaja leto za letom, dan za dnevom, ker liberalni zakoni dovoljujejo.

Če bi hoteli še nadalje dokazivati, kako zakoni, ki so je ustvarili nemški liberalci, napeljavajo denar le tem v žepu, kmetom pa ga vlečejo le iz žepov, ne mogli bi končati pred štirinajstimi dnevi. Liberalci so tako naglo delali, da so odprli sebi vse vire, ki se sploh dajo odpreti. In tako so do današnjega dne, torej v 40 letih, dosegli, da je ves kapital v njihovih rokah. Kar je država dolžna, dolžna ga je liberalcem, kar je kmet dolžen, dolžen ga je liberalcem. Upniki države so židje-milijonarji, upniki kmetovi pa drugi bogataši po mestih in trgih, ki imajo svoje glavnice shranjene po raznih hranilnicah in kreditnih zavodih. Tistih 400 K, ki je vknjiženih kot dolg na vsakem oralu kmetske zemlje, in ki jih kmet ne more izbrisati, naj si tudi izdela dušo, je iz hranilnice ali kreditnega zavoda dal nemški liberalci, ki je ali trgovec ali vinotržec, ali agent ali kaj takega, in zemlja, na kateri se je kmet porodil, in ki jo je z znojem močil že ded in praded, ni njegova, ampak gospodar na njej je nemški liberalci. Poglej okoli mesta! Čegavi so vinogradi s hišami na vrhu, v katerih so stari kmetje ob nedeljskih popoldneh se tako radi oddihavali od tedenskega truda, čegava so posestva po dolinah, ki se jim še pozna, da so bila nekdanj poštene, vrle kmetije, dasi se je stari kmetski hiši dal mestni lišp vile? Vse je meščanovo, in kmet se le sme neizprosne osode, ki ga bo sunila iz domače hiše, čakati kje v kakšnem kotu, ali

na kakšnem grebenu, kamor razvajena noga meščanova ne mara stopiti.

Iz tega pa, da je ves kapital v rokah liberalcev, sledi še eno zlo, ki tudi tistega kmeta, ki se je doslej — gotovo je bela vrana — dolga obvaroval, prej ali slej pahne v propast tako gotovo, kakor za dnevom pride noč. To zlo je, da kmet, če ima kaj na prodaj, ne sme več svojemu blagu narediti cene sam, ampak kupec. Zdrave razmere zahtevajo, da ceno dela prodajalec. Če hočeš imeti od vinotržca vino, bode cenil on, ne ti; če greš v štacuno, h krojača, bode ravno tako; in pred vlado liberalizma je tudi kmet dajal ceno pridelkom, ki jih je ponujal. Če je prišel n. pr. iz Zgornjega Štajarja z denarja polnim pasom k tvojemu dedu mož kupovat vina, so pri vinu določili ceno tvoj ded. Zdaj pa je narobe. Za vinski mošt ti vinotržci plačujejo, kolikor sami hočejo, ker vedó, da ga, ki denarja nimaš, prodati moraš; ravno tako je pri slivah, pri jabolkih, pri živini in povsod. Ti si kot kmet popolnoma v njih rokah, in le njih milost je, če toliko skupiš, da za dačo položiš. Nič ti ne pomaga, smeš iti od jednega do drugega, vsi ti obljubijo enako svoto, ker so dogovorjeni. Ta dogovor med liberalnimi kapitalisti zaradi cene, se imenuje kartel. Tako imajo svoj kartel vinotržci, kupci za sadje, žito, sploh vsi, ki kupujejo. Liberalni zakoni kartele dovoljujejo!

Končajmo. Kmet, dragi kmet! Edina pomoč, da se ti kedaj zopet boljši časi povrnejo, je, da se začnejo izdajati zakoni, ki bodo za te skrbeli. Zakone pa delajo poslanci, ki je imaš pravico sam voliti. Zato pa voli z glavo, a Bog ne daj, brez nje!

Sulferajnska šola — naša narodna propast!

(Konec.)

Misijonarji, ki gredo »pošiljat luč med tužne, goste tmine« (Umek) paganstva in malikovalstva, govorijo v dosego svojega zvišenega cilja Zamorcju v zamorskem, Indijancu v indijanskem, Malajcu v malajskem, ljudozrcem Kanibalom v kanibalskem jeziku. Celi svet pripozna, da je to edino pametno in tudi edina pot, vsejati v divjaška sreca seme krščanstva in jih na ta način povzdigniti k pravi omiki in prosveti. Česar so deležna tudi najbolj divja, na najnižji stopinji stoječa ljudstva, da se namreč poučujejo v verskih resnicah v umljivi materni če tudi neokretni neopiljeni besedi, to dobroto jemlje popolnoma ali pa vsaj kratki z večjim ali manjšim vspehom nemško-sulferajnska šola slovenskim nem-

skemu jeziku nevesčim otrokom. Kako to? Če se drzne veroučitelj v sulferajnski šoli iz usmiljenja do slovenske mladine, katero tiščijo nespametni in nezavedni stariši v te nesrečne šole, podučevati tudi v slovenskem jeziku, vzdigne se navadno celi tabor nemčurskih kričačev. S peresom in s polenom odbijajo takozvani drzni napad veroučitelja na nemški značaj šole, z vso silo povdarjajoč, da je učni jezik sulferajnskih šol le nemški, samo nemški. Zgodi se pa tudi včasih, da ne najde veroučitelj tako silnega odpora pri prijateljih in braniteljih sulferajnske šole, zato pa najde navadno, kar potrjuje vsakdanja skušnja v neštevilnih slučajih, zapreke in težave v slovenskih otrocih samih. Nemškemu pouku slovenski otroci ne morejo slediti, na nemška vprašanja ne znajo odgovoriti, še prikimati in odkimati ne, na slovenska vprašanja pa nočejo, ker se sramujejo pred sošolci. Zgledov na cente iz vsake sulferajnske šole. V takih slučajih, v takih razmerah je napredek ali popolnoma nemogoč ali pa vsaj silno reven in za stariše takih otrok gotovo žalosten. V potrdilo teh besedi in v svarilo slovenskim starišem naj bodo besede škofa Bauerja. Na birmovanju obiskal je sulferajnsko šolo v Ivanjčicah, katero je pohajala tudi velika množica čeških otrok. Po dokončanejši skušnji nagovori škof zbrane stariše teh šolarjev: »Deset let sem škof in v tem času sem obiskal že skoro vse župnije in bil pri skušnji iz krščanskega nauka navzoč, pa tako revnega in slabega vspeha še nisem doživel nikjer, kakor v tej šoli. Pa ne čudimo se. Mislil sem, da pohajajo nemško sulferajnske šole le samo nemški otroci, kakor se vedno povdarja, danes pa vidim na lastne oči, da je to neresnica, že v samo v tej šoli je ogromna večina čeških otrok. Potemtakem se ni čuditi, da se ne more priti v tej šoli do priznanja vrednega vspeha. Nemški otroci zaostajajo v taki šoli v pouku in tvarini, ker jih zadržujejo češki otroci, pa češki so še stokrat na slabšem, njim gre še mnogo huje, ker se poučujejo v njim tujem in neumljivem jeziku. Smem izreči tako ostro besedo, ker sem si to sam skušal, tudi jaz sem moral skušati v mladih letih britki sad tujega ljudsko-solskega pouka. Roditelji češki! Vem, da me bodo napadali zavoljo teh besedi nasprotni listi, pa to me ne boli; ako bi jaz pri tem žalostnih razmerah molčal, bil bi kakor pravi prerok Izajija mutasti pes, ki ne laja, kedar je treba. Nikogar nočem žaliti, vendar sem moral zroč na revni vspeh skušnje pred nami se vršeče, spregovoriti svoje višje-pastirske besede«. (Ob. III. r. č. 139.)

Slovenski stariši! Dušni prid, dušna

ogledal po sobi. Jaz sem malo zarenčala in se vsedla na svoje mesto. Zofi je skoro na to vstopila in se vesela naklonila na njegovo brskanje; a jaz sem gledala naprej skozi okno, kakor bi ničesar ne opazila; vendar sem naklonila glavo nekoliko na stran in prisluškala o čem ona dva govorita, ah! kako bedasto sta govorila! Govorila sta, da je neka dama pri plesu namesto jedne figure naredila drugo. Ravno tako tudi, da je neki Bobov v svojem fraku podoben štoklji in da bi skoraj bil padel; da si neka Lidina domišlja, da ima golobje oči, med tem pa ima zelene — in temu podobno. Ne znam, ma chere, kaj je ona našla v svojem Teplovu. Zakaj je tako zamaknjena? . . .

Meni samemu se zdi, da tu nekaj ni prav tako. Ni mogoče, da bi jo Teplov tako mogel očarati. Poglejmo dalje:

»Meni se zdi, če dopada ta kamerjunker bo dopadal tudi tisti uradnik, ki sedi z papa skupaj v pisarni. Ah, moja ljuba, da bi Ti vedela, kak spak je to. Popolnoma kakor želva v žaklju . . .

Kateri uradnik bi to bil?

»Njegovo družinsko ime je prav čudno. Sedi skoraj vedno pri mizi in prirezuje peresa. Lasje na njegovi glavi so senu zelo podobni. Papa ga pošilja mesto sluge . . .

Zdi se mi, da to mrzko sčene meri na me. Kje imam vendar jaz lase kakor seno?

»Zofi se ne more nikdar vzdržati smeja, kadar ga vidi.«

Ti lažeš prokleta psica! Tako ničvreden jezik! Kakor da bi jaz ne znal, da je to čin zavisti, kakor da bi jaz ne znal, čegave so tukaj sale. To so šale našega sekcijškega šefa. Saj se mi je vendar zarotil ta človek z nespravnim sovraštvom — in sedaj škoduje in škoduje, pri vsakem koraku škoduje. — Vendar pogledajmo še jedno pismo. Tam se mogoče stvar sama razjasni.

»Ma chere Fideljka, oprost mi, da Ti tako dolgo nisem pisala. Bila sem popolnoma radosti pijana. Originelno in prav je rekel neki pisatelj, da je ljubezen drugo življenje. Razun tega so pri nas sedaj velike premembe. Kamerjunker je pri nas vsak dan. Zofi je zaljubljena v njega do ušes. Papa je zelo dobre volje. Tudi sem slišala od našega Gregorja, ki zmeta tla in se skoraj vedno razgovarja sam z seboj, da bo skoraj gostilja, ker papa hoče na vsak način, da se Zofi uda kakemu generalu ali kamerjunkerju ali pa kakemu vojnemu polkovniku . . .

Vrag vzemi! ne morem več čitati . . . Vse samo ali kamerjunker ali general. Jaz sam bi želel biti generalom, ne zaradi tega,

da bi dobil njeno roko in drugo — ne; želel bi biti generalom samo zato, da bi videl, kako bi se mi oni prilizovali, mi delali poklone in govorili umazane laži in potem pa bi jim rekel, da jaz pljujem na vse skupaj. Vrag poberi vse; je to sitno! Pisma beda-stega psička raztrgal sem na majhne kosce. (Dalje prihodnjic.)

Smešničar.

Učitelj: »Kako je to, da solnce vsak dan na jedni strani vzhaja in na drugi zopet zahaja?«

Učenec: »Solnce gre ponoči zopet nazaj, pa ga ne vidimo, ker spimo!«

Dvoživke. V šoli so se menili o dvoživkah. »Kaj je to, dvoživka?« oglasi se v zadnji klopi učenec. Učitelj: »Vidite ga, zopet je pokazal, da se ni ničesar naučil! Dvoživke so živali, ki žive takisto v vodi, kakor na kopnem!« Učenec: »Aha! Zdaj vem, to so race in goske!«

Vojskovodja izgubi v vojski nogo; njegov verni sluga se joče radi nesreče svojega gospodarja. Ta pa ga tako-le potolaži: »Kaj se jočeš, vesel bodi, ker odslej ti bo snažiti samo po en čevlji.«

sreča vaših otrok zahteva z vso pravico pa tudi z vso ostrostjo od vas, da ne pošiljate svojih otrok v take šole, kjer ne morejo zavoljo tujega poučnega jezika napredovati v najpotrebnejšem nauku, v krščanskem nauku, kjer se ne bodo naučili otroci Bogu služiti, kakor pravi vladika Slomšek, kjer bodo zrastle brez Boga, sebi v največjo škodo in nadlogo, v sramoto in žalost poštenih starišev, nesposobni in nezmožni spolniti nade, katere stavi v slovenski naraščaj, v slovensko mladino slovenska domovina. Naši nasprotniki dobro vedo, da bodo s takim naraščajem slovenskim, ki se je navadil že izza šolske klopi sramovati se slovenske matere besede, zaničevati svoj rod in dom, s takim slovenskim naraščajem, ki vzraste brez trdnega verskega prepričanja, brez večno-lepih katoliških idealov in načel, imeli pač lahek boj pri stavbi velikonemškega mostu do Adrije. To je cilj ponemčevalcev v šoli in zraven šole, da dosežejo ta smoter, zato vsiljujejo z judovsko potrpežljivostjo in priliznostjo slovenskemu ljudstvu šulferajnske šole, zato kličejo na pomoč pruske šulferajnske groše. Ni jim v mislih pripomagati k omiki in prosveti slovenskega rodu, kakor kvasi marsikateri šulferajnski učitelj priprostim, neizkušenim slovenskim starišem, da jim zvabi deco v šulferajnsko, v njih mislih je le pogin slovenskega rodu, da bi se v ponemčeni slovenski zemlji šopirila nemška oholost, da bi postala »Slovenska dežela, sicer ne turška, kakor poje Vodnik, pač pa nemška drajna.« Jasno se nam kaže stremljenje ponemčevalcev v izjavi, katero je izgovoril v divjem sovraštvu do Čehov na Sedanski slavnosti v Liberecu nemški nacionalcec Fric Pfeil: Čehi se morajo v zaprtem ozemlju, v popolnoma čeških okrajih zadovoljiti s privatno ravnopravnostjo, ravnopravnostjo v javnih zadevah še zahtevati ne smejo! Češke šole in češka vzgojevališča v nemških okrajih morajo biti uničena brez milosti, ker vlečejo češke šole za sabo češke učitelje, češke duhovnike in enake ljudi. Proč s češkimi služabniki, proč s češko družino, s češkimi obrtniki iz nemških tal, katera morajo biti očiščena za vsako ceno. Osnujte veliko nemško-nacionalno društvo, postavite povsod straže, da bi se po noči in megli k nam ne priplazil Čeh. Ohrabrite se za boj proti češkim manjšinam, proti lačnemu Čehenfolku! Proti temu sovražniku moramo se mi, nemška predstraža, bojevati z vsem orožjem, ki nam je pri rokah, z orožjem nemškega duha, z orožjem narodno-gospodarskim. V boju za življenje in smrt ne smemo dati nobenega pardona! — Ali ne veljajo te besede nemško-nacionalnega sovraštva, narodne nestrpnosti in zverinske krvoločnosti tudi našemu slovenskemu rodu, ali se še niso izgovorile v podobni obliki tudi proti nam, ali se niso že pokazale mnogokrat v sovraštva polnih dejanjih? Kdo nam more zameriti, da se bраниamo z vsemi dovoljenimi sredstvi, pred vsem, da se skušamo osloboditi tujih vezij in okov v gospodarskem oziru, kako morejo govoriti naši narodni nasprotniki o krivicah, če mi z vso silo povdarjamo geslo »svoji k svojim« in ga tudi že v dejanju izvršujemo, kdo se more spodtikati nad klicem »kupujte pri naših trgovcih, podpirajte le narodne gostilne, pristopajte le k našim slovenskim narodnim društvom, podpirajte le slovenske liste«; pred vsem pa še kličemo vsakemu slovenskočutnemu srcu, vsakemu našemu narodnjaku: »Odpri srce, odpri roke«, kadar se gre za našo narodno šolo, »sirotam olajšuj gorje«, našim malim narodnim mučenikom v šulferajnski šoli olajšuj gorje, s tem, da jih ne pošiljaš v te m-učilnice, kjer se ne gre za to, da bi se »naša draga mladina naučila«, kakor pravi Slomšek, »krščanskega nauka, se privadila lepo Bogu služiti, očeta in mater za ljubo imeti, ljubiti svojo domovino, da bi prirasla mladež naša bistre glave in zlahtnega srca«, ampak kjer se gre edino za to, da se vzame polagoma Slovincem »beseda materna in slovenska narodnost.«

(Slomšek, Zbrani spisi zv. IV. str. 255, 456). »Le predolgo so miroljubni Slovenci tiho djali,« tako toži že škof Slomšek, »pa dosti je dremanja, preveč je zgube, toda zamujeno še ni stopiti v kolo omike«, katera se nam more podeliti pa le po maternem jeziku, ker le »beseda materna je mila dojka vsakega nauka in izobraženja narodnega«, le beseda materna bo storila, da se bodo vresničevale na slovenski mladini besede pesnika, ki pravi: Slovenci!

»Sinovi veri in postavam vdani,
Po umu, vedah znani so povsod.
Junaška kri se iti v boj ne brani,
Altarje lepša ž njimi si Gospod!
Naj cerkev vpraša, išče naj država,
Ne straši se slovenska očetnjava. (Ab. Sal).

Politični ogled.

Za državnozbornske volitve je katoliško-narodna stranka na Kranjskem že imenovala kandidate in sicer prejšnje državne poslance. Štajarski Slovenci se ne poznamo svojih kandidatov, a upamo, da bomo kmalu za nje izvedeli. Na Koroškem dosedanjí poslanec Lambert Einspieler ne bo več kandidiral zaradi starosti, kot naslednik se imenuje gosp. Podgorc. Na Goriskem in v Trstu še Slovenci tudi niso naznanili kandidatov. Vse moči južnostajarskih Slovincem morajo biti zdaj naperjene na to, da si prisvojimo mestno skupino Celje-Brežice. Brez dvoma pa tega nikdar ne dosežemo, če nastane razpor zastran volitve v kmetijskih skupinah in v V. kuriji. Treba torej največje treznosti in previdnosti.

Program nemških nacionalcev. Ti so sklenili, da mora vsak njihov kandidat za državni zbor obljubiti, da se bo potegoval za te-le točke: 1. nemški državni jezik; 2. uzakonenje sedanje zveze z Nemčijo in 3. carinska zveza z Nemčijo. Po slovenskem se to pravi, nemški nacionalci hočejo avstrijske Slovence ponemčiti in Avstrijo popolnoma odvisno storiti od Nemčije.

Nemčija izganja skoro vsak dan avstrijske delavce. Tako poročajo, da je izgnala vse gališke delavce, ki so delali tamkaj v Vilhelmsburgu v česalnici volne. Naša vlada pa vkljub temu ne nastopi proti Nemčiji, da bi ji zaklicala, naj miruje z izganjanjem avstrijskih delavcev. Toda med ljudstvom raste nevolja proti krutemu ravnanju Nemčije in prej ali slej bo morala tudi naša vlada to upoštevati.

Vojska v Južni Afriki. Poveljnik angleških čet lord Roberts namerava se sedaj vrniti na Angleško, ker smatra vojsko končano, kajti Buri nimajo več Krügerja. Toda lord Roberts se moti, vojska še ni končana, četudi je predsednik transvalske republike zapustil svoj narod. Male čete Burov se zbirajo ter zdaj tu, zdaj tam napadajo angleške posadke, ter jim znatno škodujejo.

Vojska na Kitajskem. Mednarodne čete so vzele kitajske utrdbe Peitang. Posebno vro so se obnašali pri napadu Rusi. Mirovna pogajanja se bodo brzkone razbila. Potemtakem se mora čutiti kitajska še prav močna. Kitajska vlada radi tega noče nič slišati o miru, ker Nemčija zahteva, da se cesarica in principi ostro kaznujejo.

Dopisi.

Iz Maribora. (Petdeseti rojstni dan premilostljive kneza in škofa Mihaela.) Pretečeni četrtek, t. j. 20. t. m. obhajali so naš premilostljivi knez in škof Mihael svoj petdeseti rojstni dan. Duhovniki in verniki prelepe lavantinske škofije spominjali so se ta dan v najiskrenejših molitvah svojega preskrbnega duhovnega očeta in milega nadpastirja ter se zahvaljevali Bogu za neprecenljivo milost, da je dal prevzvišenemu doživeti petdeseto leto njihovega za vso škofijo tako dragega življenja pa tudi z

otročjim zaupanjem prosili Boga, da bi še jim prav dolgo vrsto let pri najkrepkejšem zdravju ohranil za blagor škofije tako nemorno delujočega nadpastirja in škofa.

Ob tej slavnosti priliki poklonil se je premilostljivemu knezu in škofu tudi prečastiti stolni kapitel, da jim vdano in spoštljivo izrazi svojo najpristrčnejšo čestitko. Prečastiti gospod stolni dekan nagovoril je prevzvišenega približno tako-le:

»Prevzvišeni, premilostljivi gospod knez in škof! Danes ste dopolnili petdeseto leto svoje starosti, obhajate toraj zlati jubilej svojega trudapolnega življenja.

Presvetli knez! Blagovolite dovoliti, da Vam stolni kapitel tem povodom izrazi najsrčnejšo čestitko: *Salve laeta dies, meliorque revertere semper!*

Premilostljivi knez! To leto je bilo za Vas polno truda in težav, pa tudi polno milosti, zasluženja in duhovnega veselja.

Tukaj omenim slovesne obletnice društva gospá krščanske ljubezni v Mariboru, katero ste razveselili s svojo navzočnostjo in krepčali z božjo besedo; potem je priredila družba vednega česčenja Vam na čast razstavo cerkvene oprave, družba, kateri ste blagoslovili dve lepi banderi na čast božjemu srcu Jezusovemu in prečistemu srcu Marijinemu in ste lomili vernim kruh večnega življenja; sledilo je potem slovesno zborovanje učene Leonove družbe iz Dunaja, pri kateri ste sodelovali in govorili o Jezusu Kristusu, kateri kot Bog in človek živi, kraljuje in gospoduje, in ki je pot, resnica in življenje naše; med tem ste bili na kanonični trudapolni vizitaciji v štirih obširnih dekanijah, ste blizo 10.000 otrokom podelili zakrament svete birme, povsod ste oznanjevali sveti evangelij, ter ste pri Sv. Juriju pod Taborom posvetili novo pozidano župno cerkev; meseca avgusta pa ste slovesno posvetili lepo novo cerkev Matere božje milosti v graškem predmestju v Mariboru, pri kateri svečanosti ste se mnogo trudili in opetovano oznanjevali besedo božjo; krona vseh slovesnostij pa je bil brezdvomno škofijski zbor ali dijecezanska sinoda, pri kateri so bili zbrani vsi dušni pastirji cele škofije, da so pod modrim vodstvom svojega skrbnega nadpastirja in premilega očeta se posvetovali in potrebno ukrepali v blagor in prosep lavantinske škofije; pri tem zborovanju ste bili srce in duša vsega delovanja; potem ste pohiteli na II. katoliški shod sosednje škofije v belo Ljubljano, ter ste pomagali tam pri posvetovanjih za blaginjo svete cerkve in mile domovine.

Presvetli knez! Vse to Vam je prizadjalo mnogo skrbi, dela in težav, pa bo tudi obrodilo obilno dobrega sadu za časnost in večnost.

Hvalimo Boga, da ste, premilostljivi, vse to srečno prestali in dognali, ter dostavimo pristrčno željo in prošnjo, naj dobri Bog pomnoži dneve Vašega bivanja na zemlji, naj vedno podpira Vaše apostolsko delovanje s svojim božjim blagoslovom; stolni kapitel pa tudi ponovi svojo obljubo ponižne udanosti, največega spoštovanja in sinovske ljubezni, ter prosi Vašo Prevzvišenost preblage naklonjenosti in nadpastirskega blagoslova.

Vidno ginjeni zahvalili so se premili vladika v pristrčnih besedah stolnemu kapitelju za udanostno čestitko in so veselo povdarjali, da jih je stolni kapitel hvalevredno podpiral pri vsem njihovem trudapolnem delovanju, posebno pa še glede družbe vednega česčenja presv. Rešnjega Telesa kakor tudi družbe katol. gospá dejanske krščanske ljubezni. Spominjali so se dalje z nadpastirsko hvaležnostjo velikih skrbi in težav, katere je imel predsednik pripravljalnega odbora za Leonovo družbo v Mariboru in za drugi katoliški shod v Ljubljani. Želeli so slednjič tudi oni prečast. udom stolnega kapitelja, da bi jih ljubi Bog, kakor je pač njegova sveta volja, ohranil še mnoga in mnoga leta pri trdnem zdravju in v svoji milosti in to njim v veselje, vsej prelepi vladikovini pa v srečo in v prid.